

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **P. V.**
bytem XXX
zastoupen JUDr. Mgr. Slavomírem Hrinkem, advokátem
se sídlem Jičínská 2348/10, Praha 3

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy, Odboru agent řidičů ze dne XXX č. j. MD-XXX, sp. zn. XXX,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru agent řidičů (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, Odboru dopravně správních činností (dále jen „dopravní úřad“) ze dne XXX, č. j. XXX, sp. zn. XXX, jímž bylo rozhodnuto o nevrácení řidičského oprávnění skupiny AM, A1, B1 a B, pozbytého v důsledku dosažení uloženého zákazu činnosti, neboť žalobce nesplnil podmínku dle

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

ustanovení § 102 odst. 3 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), s tím, že účinky tohoto rozhodnutí nastávají dle ustanovení § 102 odst. 9 ve spojení s ustanovením § 99 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) ode dne právní moci původního rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne XXX, č. j. XXX, sp. zn. XXX, tedy ode dne XXX, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že prvostupňové rozhodnutí dopravního úřadu a žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno jako výsledek podnětu k zahájení řízení o obnově řízení o žádosti o vrácení řidičského oprávnění, zaslaný Policií ČR dne XXX, neboť bylo zjištěno, že žalobce získal doklad o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel v rozporu s právními předpisy. Součástí podnětu je protokol o výslechu svědka (žalobce) a videodokumentace z průběhu testu (dále jen „podnět“). Dopravní úřad na základě podnětu zahájil řízení o obnově řízení podle § 100 a následující správního řádu a po vyjádření žalobce k věci rozhodl o navrácení řidičského oprávnění pro nesplnění podmínky dle § 102 odst. 3 písm. c) zákona o silničním provozu. O odvolání, v němž žalobce namítal obdobně jako v nyní podané žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kdy přisvědčil právnímu posouzení zjištěného skutkového stavu a při posouzení stěžejní námitky žalobce (stejně jako v předchozím odvolání, neboť se jedná o druhé rozhodnutí ve věci) stran nepoužitelnosti pořízeného kamerového záznamu, kterou žalobce dokládal stanoviskem Okresního státního zastupitelství v Děčíně č. j. XXX (dále jen „stanovisko OSZ“), poukázal na podnět Policie ČR, videodokumentaci, ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu, judikaturu Nejvyššího soudu k úvahám o proporcionalitě použití videozáznamu a uzavřel, že byl kamerový záznam získán v souladu s právními předpisy a byl řádně jako přípustný důkaz proveden. Dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se podváděním u zkoušek odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel zabývala a odvolání žalobce zamítl.

II. Žaloba.

3. Žalobce v *prvním žalobním bodu* tvrdil, že mu dopravní úřad neposkytl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a žalovaný se s touto námitkou nevypořádal.
4. Ve *druhém žalobním bodu* namítal, že se obě rozhodnutí správních orgánů opírají o jediný zásadní důkazní prostředek, který byl získán v rozporu s platnou legislativou, a sice kamerový záznam, který si správní orgány vyžádaly od policie jako orgánu činném v trestním řízení. Policie však nebyla oprávněna záznam pro potřeby správního řízení vydat. K tomu poukázal na § 158d odst. 2, 10 trestního řádu (poznámka soudu – zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád, dále jen „trestní řád“) s tím, že policejní orgán pochybil, pokud správnímu orgánu kamerový záznam poskytl, neboť ani analogicky není takový důkazní prostředek přípustný. Poukázal na stanovisko státního zástupce, z něž citoval, a rozsudek Nejvyššího soudu, užitý žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Měl za to, že správní orgán staví předmětné správní řízení naroveň řízení trestnímu, což je neakceptovatelné a v rozporu s platnou legislativou. Bylo na správním orgánu, aby vyhodnotil důkazní prostředky v souladu s § 158d odst. 10 trestního řádu a kamerový záznam jako nepřípustný důkazní prostředek z dokazování vyloučil jako důkazní prostředek nepřípustný, neboť nevede trestní řízení o úmyslném trestném činu, a ani nedoložil souhlas osoby, do jejíž práv a svobod bylo sledováním zasahováno. Podotkl, že

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

sledován nebyl on, ale osoba, do jejíž práv a svobod bylo sledováním zasaženo. V rozhodnutí správních orgánů chybí úvaha o jeho úmyslném jednání, dopravní úřad se jím vůbec nezabýval a žalovaný jej toliko konstatoval, bez provedení dokazování. Odmítl argumentaci žalovaného a jeho odkaz na § 8a - § 8d trestního řádu a tvrdil, že se jedná o prolomení v rámci trestního řízení nikoli řízení správního, jak je doloženo odpovědí státního zástupce. Nesouhlasil ani s argumentací žalovaného o poměrování práva na ochranu osobnosti žalobce a nemožnosti použití pořízeného videozáznamu jako důkazu. Tvrdil, že nemá oporu v platné legislativě a bylo na správním orgánu, aby ve správním řízení prokázal a posoudil precizně a důkladně vzájemnou proporcionalitu, což se nestalo. Žalovaný toliko konstatoval veřejný zájem, aniž by se zabýval jakkoli ochranou osobnosti žalobce a prokázal, že svým jednáním žalobce ohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a období od XXX, kdy mu bylo oprávnění vydáno. Tím, že se žalovaný těmito skutečnostmi nezabýval a pouze konstatoval obecnou úvahu, zkrátil žalobce na jeho právech účastníka řízení, aby bylo rozhodováno na základě provedených důkazů získaných v souladu s právní řádem, bylo posouzeno jeho stanovisko a rozhodnutí bylo řádně odůvodněno, bylo srozumitelné a byl zde uveden nejenom zjištěný skutkový stav, ale i právní úvaha.

5. Dále k tomu uvedl, že z podkladů ani provedení dokazování není zřejmé, že nevykonával dílčí část zkoušky z odborné způsobilosti. K tomu poukázal na zásadu in dubio pro reo a tvrdil, že testové otázky zodpověděl správně, resp. v počtu dostačujícím pro složení testu. Podle žalobce se žalovaný nevypořádal ani s jeho námitkou, že z kamerového záznamu není patrné, že by mu zkušební komisař žalobci jakkoli radil. Bylo při tom na správním orgánu, aby ve správním řízení prokázal, že žalobce zkoušku nesložil. Nelze mít zjednodušeně za to, že zkušební komisař pomáhal všem zúčastněným osobám při testech. Je povinností správního orgánu prokázat bez důvodné pochybnosti, že se tak stalo u žalobce, což správní orgán neučinil. Z kamerového záznamu nevyplývá jeho totožnost.
6. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí dopravního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření k žalobě.

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Nad jeho rámec konstatoval, že v daném správním řízení nebylo žalobcem namítáno porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Tuto námitku žalobce vznesl v řízení vedeném žalovaným pod sp. XXX, které je u Městského soudu napadeno žalobou pod sp. zn. XXX. Žalobce mu tak nemůže účinně vyčítat, že se s touto námitkou nevypořádal, neboť nebyla vznesena. Konstatoval, že o možnosti vyjádřit k podkladům byl žalobce vyrozuměn písemností ze dne XXX, č. j. XXX (dále též „vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí“), čehož žalobce využil a dne 6. 5. 2022 se k věci vyjádřil. Dále již nebyl spis dopravním úřadem doplňován, a proto k porušení § 36 odst. 3 správního řádu nemohlo dojít.
8. Dále žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, který posuzoval situaci, kdy bylo orgány činným v trestním řízení zjištěno, že uchazeč podváděl a NSS neměl o provedení dokazování žádné pochybnosti, k tomu z rozsudku citoval. Poukázal rovněž na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 11. 2022 č. j. 11 A 33/2022-38, který ve shodě s ustálenou judikaturou NSS považoval důkazy za použitelné ve správním řízení. Postup

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalobce tak postrádá jakéhokoli smyslu. Uvedl, že se ke kvalitě a obsahu kamerového záznamu vyjádřil v rozhodnutí shodně s dopravním úřadem, na tyto pasáže proto odkázal. Uzavřel, že nesouhlas žalobce s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost nebo nesrozumitelnost.

9. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze.

10. Soud o věci jednal postupem podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem, neboť jsou součástí spisového materiálu, ze kterého soud při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází, jejich provedení by tak bylo nadbytečné.
11. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podstatou sporu je posouzení, zda dopravní úřad a žalovaný právem vyšli z důkazu kamerovým záznamem pořízeným orgány činnými v trestním řízení, či nikoli.
13. Skutkový stav nebyl mezi účastníky řízení sporný, soud jej proto ověřil z obsahu spisového materiálu a přistoupil k vypořádání žalobních bodů.
14. Soud předně k tvrzení žalobce o nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnosti žalobou napadeného rozhodnutí tak, jak prolíná jednotlivými žalobními body, uvádí, že se jí zabýval z důvodu hospodárnosti jako první, neboť jej důvodnost zpravidla vede ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
15. Vycházejí z ustálené judikatury správních soudů a doktríny musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí tedy musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a závěry správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by dostatečně nezaručovalo, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.
16. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je přitom zásadně založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody (In:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

ŠEBEK, Petr. § 76 [Rozhodování bez nařízení jednání]. In: BLAŽEK, Tomáš, JIRÁSEK, Jan, MOLEK, Pavel, POSPÍŠIL, Petr, SOCHOROVÁ, Vendula, ŠEBEK, Petr. Soudní řád správní. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016.).

17. Podle aktuální judikatury NSS (rozsudek ze dne 7. 9. 2023, č. j. 9 Afs 10/2023-89, bod 16 a 17 a judikatura tam uvedené) „NSS připomíná, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, tedy nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů, kvůli kterým skutečně nelze rozhodnutí věcně přezkoumat (např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů pak musí být „vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). [17] Správní orgán nemusí výslovně reagovat na každou dílčí námitku. V rovině věcného posouzení může vystavět vlastní argumentaci, v jejíž konkurenci pak námitky účastníků neobstojí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů má proto místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. např. již cit. rozsudek NSS č. j. 1 Afs 92/2012, bod 28, nověji rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2023, č. j. 1 Afs 66/2023-79, bod 23).“
18. V nyní projednávané věci žalobou napadené rozhodnutí (ani rozhodnutí dopravního úřadu) žádnou z vytčených vad netrpí. Je z něj totiž zřejmé, jak o námitkách žalobce žalovaný uvažil, jak je posoudil, jaké právní předpisy použil a důvody, které jej k jeho právnímu závěru vedly. Soud považuje rozhodnutí žalovaného za logicky vystavěné a neshledal důvody, pro které by je bylo třeba zrušit. Ve shodě se žalovaným uvádí, že prostý nesouhlas žalobce s odůvodněním rozhodnutím nezpůsobuje nezákonnost jeho závěrů, respektive jeho neodůvodněnost nebo nesrozumitelnost.
19. Žalobní není námitka není důvodná, soud proto přistoupil k vypořádání žalobních bodů věcně.
20. Ve vztahu k *první žalobní námitce*, podle které dopravní úřad žalobci neposkytl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a nezabýval se tím ani žalovaný správní orgán, soud z obsahu spisového materiálu ověřil, že žalobce měl možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním a vyjádřit se k nim ve stanovené lhůtě. O tom byl žalobce informován spolu s oznámením o zahájení řízení o obnově řízení (ze dne XXX, č. j. XXX, sp. zn. XXX). Žalobce svého práva využil, jak vyplývá z jeho podání označeném jako XXX (č. l. 15, 16 správního spisu). Součástí spisového materiálu jsou dále jednotlivá rozhodnutí (ze dne XXX o žádosti žalobce o vrácení pozbytého řidičského oprávnění po uplynutí zákazu řízení motorových vozidel, podané u dopravního úřadu dne XXX na č. l. 19 správního spisu), rozhodnutí dopravního úřadu, rozhodnutí žalovaného a odvolání, které žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal. V něm tuto námitku neuplatnil. Lze tak uzavřít, že součástí správního spisu jsou listiny, které byly žalobci doručovány nebo je sám uplatnil. K porušení ustanovení § 36 odst. 3 dopravním úřadem tak nedošlo. Žalovaný se nemohl s touto námitkou žalobce vypořádat, neboť ji žalobce v odvolání neuplatnil.
21. Námitka není důvodná.
22. Podstatou žalobních tvrzení je žalobní námitka uplatněná ve *druhém žalobním bodě*. V něm žalobce tvrdil nezákonnost použití důkazního prostředku, a sice kamerového záznamu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

pořízeného orgány činnými v trestním řízení, s poukazem na sdělení Okresního státního zástupce ze dne XXX, jak bylo výše specifikováno, a na ustanovení § 158d odst. 10 trestního řádu. Podle citovaného ustanovení § 158d odst. 10 trestního řádu *v jiné trestní věci, než je ta, v níž bylo sledování za podmínek uvedených v odstavci 2 provedeno, lze záznam pořízený při sledování a připojený protokol použít jako důkaz jen tehdy, je-li i v této věci vedeno řízení o úmyslném trestném činu nebo souhlasí-li s tím osoba, do jejíž práv a svobod bylo sledováním zasahováno.* Žalobcem tvrzený závěr ale z citovaného ustanovení nevyplývá. Dané ustanovení upravuje pouze podmínky, za kterých je možné předmětný důkaz využít v jiné trestní věci, nikoli, že by předmětný důkaz pořízený v trestním řízení nebylo možné použít ve správním řízení, jak žalobce tvrdí.

23. Žalovaný byl ve správním řízení ve věci žalobce veden nejen zákonem o silničním provozu, ale též ustanoveními správního řádu. Právem tedy vyšel z ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu, podle kterého mohou být podklady pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
24. Dále soud připomíná ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu, podle kterého lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.
25. Z toho je zřejmé, že žalovaný byl oprávněn užít jakéhokoli důkazního prostředku, který je vhodný ke zjištění stavu věci a jež byl získán v souladu se zákonem. V daném případě byl kamerový záznam získán policejním orgánem v souladu se zákonem, což je patrné již z obsahu podnětu Policie ČR k zahájení správního řízení, ve kterém je uvedeno, že sledování osob a věcí bylo realizováno na základě povolení státního zástupce. Policejní orgán tento důkazní prostředek předal spolu s podnětem k zahájení správního řízení dopravnímu úřadu. Pokud mohou být podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí podklady od jiných orgánů veřejné moci (tedy nepochybně i od policejního orgánu), nelze dospět k jinému závěru, než že důkazní prostředky opatřené v souladu se zákonem policejním orgánem a jím předložené žalovanému správnímu orgánu jsou důkazními prostředky, kterými lze provést ve správním řízení důkaz. Soudu nepřísluší hodnotit obsah opačného sdělení státního zástupce, na projednávanou věc nemá vliv, soud není tímto stanoviskem vázán. Podstatné je, že i z tohoto sdělení vyplývá, že je správní orgán oprávněn použitelnost poskytnutého záznamu o sledování osob a věcí ve správním řízení hodnotit vždy s ohledem na konkrétní situaci, což správní orgán učinil, jak je patrné z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
26. Možnost využití důkazů získaných v trestním řízení i v řízení vedeném správním orgánem ostatně připustil i Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007 – 119, a ze dne 22. 7. 2009, čj. 1 Afs 19/2009-57. I když se tyto rozsudky vztahují k daňovému řízení a jinému skutkovému stavu, lze z nich dovodit, že obecně je možné ve správním řízení použít jako podklad rozhodnutí i důkazy získané v souladu se zákonem v řízení trestním.
27. Také v rozsudku ze dne 17. 5. 2015, čj. 1 As 168/2014 – 27, se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou možnosti správního orgánu rozhodovat na základě důkazů provedených v trestním

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

řízení. K tomu odkázal na jiný rozsudek téhož soudu ze dne 27. 8. 2014, č. j. 1 As 97/2014 - 39, v němž uvedl, že „soubhlasí se závěrem krajského soudu, podle nějž obecně nic nebrání tomu, aby správní orgán, kterému je postoupena věc, v níž bylo původně vedeno trestní řízení, v navazujícím přestupkovém řízení rozhodl na základě důkazů provedených v trestním řízení. Lze předpokládat, že zpravidla bude skutkový stav zjištěný orgány činnými v trestním řízení možno považovat za dostatečný a bylo by ne hospodárné a nadbytečné provádět dokazování ve správním řízení opětovně. Samozřejmě nelze vyloučit, že v konkrétních případech bude nutné dokazování doplnit, v nynějším případě však správní orgány neshledaly, že by tomu tak bylo. Obecně není v takovém případě povinen znovu provádět dokazování (či dokazování doplňovat) ani krajský soud při následném přezkumu rozhodnutí správního orgánu, neboť správní soudnictví (byť se v něm uplatňuje zásada plné jurisdikce a soud může za určitých okolností dokazování doplnit) je založeno převážně na kasačním principu. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu a tento svůj závěr řádně odůvodnil.“

28. Lze tak uzavřít, že správním orgánem provedený důkaz kamerovým záznamem o průběhu zkoušky, kterou získal od policejního orgánu, byl v daném správním řízení použitelný a byl tedy proveden v souladu se zákonem. Obecné tvrzení žalobce o neztotožnění jeho osoby na kamerovém záznamu žalobce nijak neprokázal a s ohledem na zjištěný skutkový stav nemůže obstát.

29. Námitka není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení.

30. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. září 2023

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.